

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγραμμικ, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΙΘΥΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Δεκεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 51

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 401)

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ κακοῦργοι εἶχον ἐπιτύχη...

Ἄνεμιαν ἐπὶ πολὺ, μὴ τολμῶντες νὰ πλησιάσουν τῇ ἐρεβίτῃ τῆς ἐκαύλειως διὰ νὰ ἴδουν τὰ ποτελέσματα τῆς ἐκρήξεως καὶ νὰ μετρήσουν τὰ θύματα τῶν... Κατόπιν ἀνεθάρρυσαν καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν σιγά.

Ἦουχία ἄρα. Τίποτε δὲν ἐκινεῖτο, τίποτε δὲν ἤκούετο...

Ἐπανειλημμένως οἱ δύο κακοῦργοι ἐδοκίμασαν νὰ μετατοπίσουν τοὺς λίθους καὶ νὰ εβρουν, μεταξύ τῶν νεκρῶν, ἐκείνους που ἤθελαν, — ἀλλὰ δὲν ἠμπόρουν νὰνακαλύψουν τίποτε εἰς τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν αἰμοφύρτων συντριμμάτων.

— Μίστερ Ρενώ, εἶπεν ὁ Μπρόου, ἔτελειώσε! τῶρα δὲν μας μένει παρά νὰ φύγωμεν...

— Καὶ νὰ φθάσωμεν τὴν γρηγορώτερον εἰς τὴν Γαλλία, εἶπεν ὁ Ρενώ.

— Ὅχι ἀκόμη. Εἰςέυρετε ὅτι δὲν εἶμποροῦμεν νὰ κίωμεν τίποτε, ἂν δὲν ἔχωμεν τὸ ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τῆς ἐποδιώσεως...

— Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα διορθώνεται. Ἐμεῖς τάχα ἐταξιδεύομεν, ἀκούσαμεν τὴν ἐκρήξιν, ἐτρέξαμεν... καὶ ἐθεωρήσαμεν κτηνὸν μας νὰναγγεῖλωμεν τὸ δυστύχημα εἰς τὰς ἀρχάς.

— Δαμπρά! Ὡστε;

— Ὡστε μεταβαίνομεν εἰς τὸ πλησιέστερον χωριὸν. Ὁ δήμαρχος θὰ πειθῆ εὐκόλα, καὶ θὰ μας δώσῃ ὅλα τὰ πιστοποιητικά, τῶν ὁποίων ἔχομεν ἀνάγκην.

— Ἀσιπὸν ἐμπρός!

Οἱ δύο ἄνδρες ἐξεκίνησαν.

— Ἄλλ' ἂν ὁ δήμαρχος ἀρνήθῃ νὰ μας δώσῃ πιστοποιητικὸν; ἠρώτησε καθ' ὄδον ὁ Ρενώ;

— Τότε κατασκευάζετε σεῖς ἓνα, ἀπήντησεν ὁ Μπρόου, μειδιῶν

καταχθονίως. Ὅταν ἔχη κανεὶς θέλησιν, μίστερ Ρενώ, ὅλα τα διορθῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΨΕΥΔΗΣ Ἡ ΠΑΡΟΜΙΑ «ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΟΡΑΚΟΥ ΜΑΤΙ ΔΕΝ ΒΓΑΝΕΙ.»

Μόλις εἶχον ἀπομκρυνθῆ ἐκ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς, ὅταν, πρὸς μεγάλην τῶν ἐκπληξιν, βλέπουν ἐμπρός τῶν τρεῖς ἄνδρας, φέροντας τὴν στολὴν τῶν Πεζοναυτῶν. Ὁ Ρενώ ἐσταμάτησε κάτωχρος καὶ περιφοβὸς ἄλλ' ὁ Μπρόου διετήρησεν ὅλην τὴν ψυχραμίαν του καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ τοὺς πλησιάσωμεν, διὰ

νὰ ἰδοῦμεν ποιοὶ εἶνε καὶ τί θέλουν.

Ἐπέσπευσαν τῶντοι τὸ βῆμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν τοὺς τρεῖς στρατιώτας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς χαιρετήσας, ἠρώτησε τὸν Ρενώ ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰκαλοῦθήσων, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ πλησιέστερον χωριόν.

Βεβαιωθεὶς ὅτι καὶ οἱ τρεῖς τῶ ἦσαν ἀγνωστοί, ὁ Ρενώ ἀπήντησε προθυμῶτα:

— Τὸ πλησιέστερον χωριὸν ὀνομάζεται Μεδιάνον' ἐκεῖ πηγαίνομεν ἰσα-ἰσα καὶ ἡμεῖς ὥστε, ἂν θέλετε, ἠμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μαζί. Εἴμεθα Γάλλοι καὶ χαίρομεν πολὺ τοῦ μας δίδεσθαι εὐκαιρία νὰ ὑποχρεώσωμεν συμπολίτας μας.

Ὁ Πεζοναύτης ἠχαρίστησε τὸν Ρενώ, καὶ τῷ διηγήθη πῶς αὐτὸς καὶ οἱ δύο σύντροφοί του εἰρέθησαν μόνοι εἰς τὸν δρόμον. Ἀπετέλουν μέρος τῆς καταστραφείσης συνοδίας, καὶ ἤθελον τῶρα νὰ φθάσουν εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν.

— Ὡ, τί φρικτὴ καταστροφή! εἶπεν ὁ Μπρόου, προσποιούμενος ὑπερτασὸν οἶκτον' πόσον λυποῦμαι τοὺς δυστυχεῖς πληγωμένους, οἱ ὁποῖοι θάργῃσων βέβαια νὰ λάβουν βοήθειαν!

— Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν πληγωμένοι, ἀπήντησεν ὁ Πεζοναύτης.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Ὅλοι ἔμειναν εἰς τὸν τόπον, κύριέ μου. Μόνον ἡμεῖς οἱ τρεῖς ἐγλυτώσαμεν, διότι ἤμεθα φρουροί, ἔξω ἀπὸ τὸ σκίτι, μακρὰ, εἰς τὸ δρόμον.

Ὅτως οἱ δύο κακοῦργοι κατώρθωσαν νὰ μάθουν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς, καὶ νὰ βεβαιωθῶν, μὲ χα-

• Καὶ τὸν ἐβρεθύνισαν εἰς τὸ κενόν. • (Σελ. 411, στήλ. α')

ραν δυσκόλως συγκρατούμενη, ότι ούτα ένας από τους έχθρους των δεν διέφυγε τον φρικώδη θάνατον. Και υπό τόνον φιλικής συμβουλής, υπέβλλον εις τους τρεις Πεζοναύτας, οι έπρεπε να αναγγείλουν το δυστύχημα εις τας άγχωρίους αρχάς και να πιστοποιήσουν επίσημως τον θάνατον όλων των συντρόφων των.

Όταν έφθασαν εις το Μεδιάνον, ειχόν την ευγένειαν να συνοδεύουν τους νέους των φίλους μέχρι της οικίας του Άλκάρου. Έν τούτοις ο δημοτικός άρχων έφερε μερικάς δυσκολίας, όταν τώ ειπον να δώση πιστοποιητικόν, αντίταξας ότι τούτο ήτο όλως διόλου περιττόν, άφ' ού όλοι οι άποθανόντες ήσαν Γάλλοι. Άλλ' ο Μπρόουν ανέπτυξε τότε όλην του την ευγλωττίαν και έπεισε τον ισπανόν ότι είχε συμφέρον να το κάμη, δια να μη παρεξηγηθή από τας γαλλικάς αρχάς, και δια να τον απαλλάξη μάλιστα του μεγάλου κόπου, προσεφέρθη να τώ χρησιμεύση αυτός ως γραμματεύς και να λάβη τας καταθέσεις των Πεζοναύτων, ώστε ο δήμαρχος δεν θα είχε πλέον παρά να υπογράψη.

Όπως ο Μπρόουν συνέταξε μόνος του την έκθεσιν, φροντίσας να την διασκευάση και να την συμπληρώση κατά το συμφέρον του, διότι παρέλειψε μόνον να αναφέρει μεταξύ των νεκρών τον Λουδοβίκον Νοαρμών, άπεναντίας δε ανέφερεν έννοιαστί τον Ιπώτην Σαιν Ροκαντέν και τον Έπίτροπον Παλουάζον. Κατόπιν έκαμη πολλά αντίγραφα της έκθεσεως αυτής, τα έκέρωσε δια της υπογραφής και της σφραγίδος του άλκάρου, και ανέλαθεν ευγενώς να τα στείλη προς τους άρχηγούς των συνταγμάτων, εις τα όποια ανήκον οι φονευθέντες.

Και τώρα οι κακούργοι είχαν πών τι άπλητέιο δια τον σφετερισμόν της περιουσίας των Νοαρμών, ο δε Ρενώ, χάρις εις τα έγγραφα του Μπρόουν, ήδύνατο άφρόδως να παρουσιασθή ως μαρκήσιος.

Άπεχαιρέτησαν τους Πεζοναύτας, καθυποχρεωμένους από την ευγένειαν εκείνων, των όποιων άκουσίως είχαν υποδοθήσθαι τα κατάχθονια σχέδια, και τους άφησαν να εξακολουθήσουν τον δρόμον των. Ο Ρενώ και ο Μπρόουν έμειναν εις το χωρίον, δια να συσκεφθούν περί του πρακτέου και να αποφασίσουν πως και πότε έπρεπε να επιστρέψουν εις την Γαλλίαν.

Ήρχισαν και πάλιν την συζήτησιν, και το περιεργον είνε, ότι αυτήν την φοράν, μετά την επιτυχίαν, ή συζήτησις εξετραχύνθη εις φιλονεικίαν και εις έριδα δεινήν.

Ο Ρενώ έπειράχθη πολύ, διότι ο Μπρόουν έκρυψε τα έγγραφα εις το θυλάκιόν του, και όταν ο Ρενώ τού τα έ-

ζήτησεν, ο Άγγλος ισχυρίσθη ότι ήσαν πολύ καλά φυλαγμένα. Τούτο έμαρτύρει μεγάλην έλλειψιν έμπιστοσύνης προς τον σύντροφον, και ο πρώην έπιστάτης παρπονέθη.

— Μίστερ Ρενώ, απήντησεν ο Μπρόουν, είνέρ ποτε θυμωμένος, έμπορείτε να κάμετε ο τι θέλετε, αλλά τα έγγραφα αυτά δεν σας τα δίδω. Θά τα βάλω μαζί με τα άλλα, και θά τα έχω εγώ.

— Όμως ανήκουν και εις τους δύο μας !

— Δεν το άρνούμαι, αλλά αυτός δεν είνε λόγος να σας τα δώσω. Προσέξτε καλά, διότι το παρζικόν υποπτον κίνημα να κάμετε, θά σας τινάξω τα μαυλά... Όχι, δεν σας έμπιστεύομαι πλέον. Άπόψε θά κλειθώθω μόνος εις το δωμάτιόν μου, και αύριο το πρωί φεύγω δια την Γαλλίαν. Σεις είσθε ελεύθερος να με συνοδεύσετε, ή να με αφήσετε να σας περιμένω εις το Παρίσι.

— Όχι, όχι, ανέκραξεν ο Ρενώ, θά έλθω μαζί σας.

— Διά να προσέχετε τα έγγραφα ;

— Μάλιστα.

— Κάμετε όπως θέλετε. Καλή νύκτα σας !

Και ο Άγγλος, κλείσας την θύραν με όρμην, εις το πρόσωπον του συνενόχου, ώχυρώθη εις το δωμάτιόν του. Προς στιγμήν ο Ρενώ έκέφθη να εκδιάση την θύραν, άλλ' ένθυμηθείς την άπειλήν του Μπρόουν, ήναγκάσθη να παραιτηθή του σχεδίου τούτου. Άπεφάσισε μόνον να μείνη εις το ξενοδοχείον, δια να παρεμποδίση ένδεχομένην δραπέτευσιν του Άγγλου. Έν τώ μεταξύ έσκέπτετο, μελαγχολικώτατος...

Κατόπιν εξήτησεν από τον ξενοδόχον ένα άνθρωπον κατάλληλον δια να υπάγη κάπου μίαν επιστολήν και να φέρη άπάντησιν. Ο άνθρωπος εύρέθη και ο Ρενώ, παραδώσας την επιστολήν, τώ έσύστησε να σπεύσθαι, διότι ή υπόθεσις ήτο σοβαρά και επείγουσα. Ο άνθρωπος ήπεισεν ένα των ήπων του ξενοδοχείου, άπήλθε δρομάτος, και μετά δύο ώρας επέστρεψε, κομιστής επιστολής, την όποιαν άνεχείρισεν εις τον Ρενώ.

Μόλις την ανέγνωσεν ο κακούργος άνέκτησεν όλην την εύθυμίαν του, και ήρχισε να όμιλή, να στελλεύεται και να πίνη με τον ξενοδόχον, ως ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου.

Άργά την νύκτα άπεφάσισε να υπάγη να κοιμηθή, άλλ' άλλά χάριν περισσοτέρας ασφαλείας, έτυλίχθη μ' ένα σκέπασμα και έξηπλώθη απέξω από την θύραν του συνενόχου του...

Την πρωίαν, εις τας έξ, ο πρώην δικηγόρος ήνοιξε την θύραν του δωματου του και εύρε τον πιστόν του σύντροφον έτοιμον να αναχωρήση μαζί του.

Ο Άγγλος έφάνετο εύθυμότατος.

— Λοιπόν, μίστερ Ρενώ, είπε, φεύγομεν όριστικώς ;

— Έννοείται.

— Άλήθεια, μου ήλθε και μία ιδέα.

— Να μείνωμεν ; ήρώτησεν ο Ρενώ ειρωνικώς.

— Όχι, δά, να φύγωμεν ακόμη πιο γρήγορα, δι' αυτό λέγω να μη εξακολουθήσωμεν τον δρόμον πεζή, αλλά αν θέλετε, να ένοικιάσωμεν ένα άμάξι.

— Ναί, ναί, θέλω, είπεν ο Ρενώ.

— Να παρακαλέσω λοιπόν τον ξενοδόχον ;

— Ά όχι, ευχαριστώ δεν έμπιστεύομαι κ' εγώ κανένα μόνος μου θά εύρω άμάξι.

— Πολύ καλά. Και πότε ;

— Μετά μίαν ώραν.

— Σας περιμένω.

Ο Ρενώ εξήλθε κατευχαριστημένος, διότι είχε καιρόν μίαν ώραν, δια να πραγματοποιήση τα νέα του μυστηριώδη σχέδια. Όπωσδήποτε, μετά πολλας έρεύνας, ανέκαλυψε μίαν άμαξάν και επέστρεψε θραυβεύων εις το ξενοδοχείον.

Άλλ' εκάη τον έπερίμενε πολύ δυσάρεστος έκπληξίς : Ο Μπρόουν είχε γίνη άφαντός !

Ο Ρενώ έγινε μαντιώδης και του ήλθε να τα κάμη θάλασσα εις το ξενοδοχείον. Έν τούτοις έσκέφθη ώριμότερον, και μαθών παρά του ξενοδόχου ότι ο Άγγλος είχεν άπέλθαι πεζός, ήλπισεν ότι ήμπορούσε να τον φθάση, χάρις εις το άμάξι του.

Έξεκίνησεν αυτοστιγμεί, αλλά και πάλιν τον άνέμενεν απογοήτευσίς. Ο δρόμος ήτο τραχύς, άνηφορικός, και οι ήμίονοι έπροχώρουν βραδύτατα. Δεκάκις έσκέφθη να ήσθαι το άμάξι, και να εξακολουθήση τον δρόμον του πεζή, και δεκάκις το μετενόησεν. Ηρώτα παντού περί του Μπρόουν, αλλά εύδειαν πληροφορίαν έλάμβανεν. Άτελεισία !

Την νύκτα εστάθμισεν εις μίαν παλαιάν αποθήκην, και έπεσε να κοιμηθή καταδυσηρητημένος. Έκοιμάτο ήδη, βλέπων κάκιστα όνειρα, όταν εξύπνησεν έξαφνα και ήσθάνθη ότι τον δένουν και τον τραβούν έξω.

Κατ' αρχάς ένόμισεν ότι έπεσεν εις καμμίαν παγίδα του Μπρόουν, άλλ' έπειτα είδεν, ότι συνελήφθη υπό γκουερρίλας, άρχηγός της όποίας ήτο ο παλαιός του υπηρέτης Παύλος.

— Παύλε ! ανέκραξεν.

Ο Παύλος έπληξίσας και μετ' έκπλήξεως άνεγνώρισεν τον παλαιόν του αιδέντην. Διέταξε και τον έλυσαν άμέσως.

— Δεν μ' έγνώρισες ; ήρώτησεν ο Ρενώ.

— Όχι βέβαια !

— Σου έγγραφα όμως...

— Μάλιστα, αλλά δεν άπάντησα ά-

κόμη κανένα που να μοιάζη μ' εκείνον που μου έπεριγράφετε.

— Καλά. Μου κάμνετε μιά χάρι ;

— Αν είνε με το άζημίωτο... Τι μου δίνετε ;

— Ένα πουγγί γεμάτο... Μά θά πιάς να το πάρης από την τσέπη του ρίλου μου κ. Μπρόουν, που έφυγε χθές από το Μεδιάνο, για την Γαλλία...

— Να τον σκοτώσω ;

— Όχι... να μου τον παραδώτης μόνάχα, κ' εγώ τον αιγουρίζω.

— Πολύ καλά. Πού είνε ;

— Στείλε τους ανθρώπους σου να ψάξουν δεξιά και άριστερά, και θά τον εύρουν.

— Πολύ καλά.

Ο Παύλος έκραξε δύο γκουερριλιέρους και Ιστορικής Έταιρείας, καθώς και εις το άπαιτούμενας οδηγίας.

Μετ' ολίγας ώρας οι άνιχνευταί ούτοι επέστρεψαν, άφ' ου, χάρις εις τας γνώριμίας των με τους χωρικούς των περιχώρων, κατώρθωσαν να ανακαλύψουν τα ίχνη του φυγάδος.

Άμέσως ή γκουερριλλα εκινήθη δια να τον αιχμαλωτίση, και δεν εστάματησε, παρά εις τον δρόμον, από τον όποιον ήτο βέβαιον ότι θά διήρχετο μετ' ολίγον ο Μπρόουν.

Οι γκουερριλιέροι εκρόβησαν εις το στενόν ενός όρους, όπισθεν πελωρίων κάτων, και άνωθεν φοβερού κρηναού. Η άγωνία του Ρενώ ήτο άπερίγραπτος, όταν ώραν έπερίμενε το θύμα του.

Επιτέλους ο Μπρόουν έφάνη, ακολουθούμενος υπό δύο ειρηνικών οδηγών. Άμέσως επέπεσαν κατ' αυτού οι γκουερριλιέροι, τον έδεσαν και τον άπήγαγον. Οι οδηγοί έτράπησαν εις φυγήν.

— Έ, πως σας φαίνεται αυτό, κύριε Μπρόουν ; ήρώτησεν ο Ρενώ, όταν του έπαρουσίασαν δεμένον τον δραπέτην.

— Όφείλω να όμολογήσω, απήντησεν ο Άγγλος, με θαυμαστήν άταραξίαν, ότι αυτήν την φοράν έπετύχατε.

Άλλά και πάλιν σφάλμα κάμνετε, διότι χωρίς έμέ, δεν θά ήμπορέσετε να κατορθώσετε τίποτε !

— Αυτό πειά θά το ίδουμε, ή μάλλον θά το ίδω, διότι σεις δεν θά το ίδητε !

Και εις έν νεύμα του Ρενώ, δύο έκ των ληστών ήρπασαν τον Μπρόουν από το κεφάλι και από τα πόδια, τον έταλάντευσαν όλίγον άνωθεν του κρηναού και τον έσφενδόνισαν εις το κενόν.

(Έπειτα το τέλος.) ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΗΣ Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire

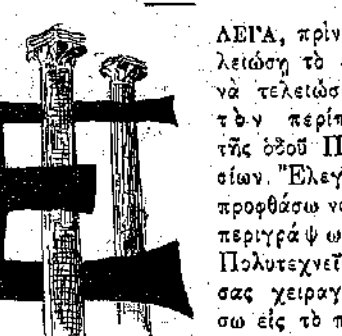
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Είνε αυτό, σας βεβαιώνω, Τοσ Θεού το θέλημα, Νάχωμε το νοσ μας μόνο Στά καλά κι' ωφέλιμα.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

ΛΕΓΑ, πριν τελειώση το έτος, να τελειώσωμεν τόν περιπατον της οδου Πατησίων. Έλεγα να προθάσω να σας περιγράψω το Πολυτεχνείον, να σας χειραγωγήσω εις το προσκύνημα των κει-

μηλίων του Μουσείου της Εθνολογικής και Ιστορικής Έταιρείας, καθώς και εις το άλλο, το μέγα προσκύνημα των κειμηλίων του Αρχαιολογικού Μουσείου, — του σπουδαιότερου Μουσείου, άφ' οσα έχει να δείξη ο πολιτισμένος κόσμος... Άλλ' ο Κιρκός περιπατεί γρηγορότερα από ημάς, και μας έφθασε, και μας άφισεσεν όπισθου. Είς τα δύο προηγούμενα φυλλάδια, ή πλημύρα της έπειγούσης όλης εξετέλεσε τον « Αθηναϊκόν Περιπατον » εις το σημερινόν, όπου πάλιν τώ δίδεται θέσις, δεν είνε τόσον αρκετή, δια να σας τα είπω όλα εις δε το έπόμενον, το όποιον θά είνε και το τελευταίον του έτους, — μά τι γρήγορα που περιπατεί αυτός ο κύριος ! — δεν θά υπάρχη θέσις, καθώς μου λέγει ή Διάπλασις, ούτε δι' ένα βήμα... Ίδου διατί θά κάμωμεν εδώ κατ' ανάγκην ένα μεγάλο σταθμόν, και θανάμεινωμεν, θά επιφυλαχθώμεν, δια να εξακολουθήσωμεν τους περιπάτους μας το έρχόμενον έτος — με ύγειαν !

Θά τους εξακολουθήσωμεν από το μέρος, όπου μένομεν τώρα, και θά επισκεφθώμεν πρώτα πρώτα το Αρχαιολογικόν Μουσείον, το όραλον αυτό κτίριον, το όποιον βλέπομεν δια της πρασιώς του πρό αυτού κήπου, με τους μαρμαρίνους του κίονας και με την έρυθράν του έσσοδον, το κτίριον, το όποιον μας επιφυλάσσει τόσας έκπληξείς, τόσας θαυμάσια, τόσας συγκινήσεις... Θά είνε ούτως ειπείν ο πρόδρομος του άλλου περιπάτου, τον όποιον θά έπιχειρήσωμεν άργότερα, ή μάλλον της σειράς των περιπάτων μας εις την Ακρόπολιν, εις τον αιώριον, εις τον άθάνατον βράχον της δόξης ! Αυτό πλέον θά είνε αληθινόν προσκύνημα, και φαντάζομαι από τώρα, με πόσην χαράν και προθυμίαν θά με ακολουθήσουν εκει-επάνω οι νεαροί μου φίλοι, οι όργωντες προς τα ύψηλά και μεγάλα, προς τα όρατα και ένθουσιώδη.

Βεβαίως οι « Αθηναϊκοί Περιπατοί » του προσεχούς έτους, έχοντες ως κύριον στάδιον την Ακρόπολιν, θά είνε πολύ πλέον ένδιαφέροντες από τους μέχρι

τουδε. Ίδου μία επαγγελία, την όποιαν νομίζω ότι είμπορώ να κάμω, χωρίς κανένα κίνδυνον διεφθέσεως. Άλλ' ο σκοπός μου δεν είνε σήμερον να σας δώσω το πρόγραμμα των προσεχών μας συναντήσεων. Ήθελα μάλλον να έπωφελθώ της ευκαιρίας, και να σας ευχαριστήσω δια την προσθυμίαν με την όποιαν με παρηκολούθησατε και φέτος, και δια τα τόσον κολακευτικά λόγια, τα όποια έγράψατε πολλάκις προς την Διάπλασιν δια τους Περιπάτους μου. Είμαι πολύ ευτυχής και υπερήφανος δια τούτο, άγαπητοί μου, ή δε πολύτιμος ένθάρρυνσίς σας θά μου δώση δυνάμεις να εξακολουθήσω το έργον μου, το όποιον καθιστά όλιγώτερον επίπονον ή άγάπη, με την όποιαν το περιβάλλετε. Σας ευχαριστώ και πάλιν, άγαπητοί μου, και σας εύχομαι, επί τη ευκαιρία του έγγίζοντος νέου έτους, πάσαν προκοπήν και πάσαν ευτυχίαν.

ΦΑΙΔΩΝ
ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΓΝΑΦΕΥΣ
(Κατά τον μύθον του Αισώπου.)
Ένας καρβουνιάρης
Λέει σε λευκαντή :
— Μιά ιδέα ρούθθε, Γείτονα, σωστή.
Κ' επειδή μ' άρέσειε
Και σε αγαπώ,
Ήλθα τώρ' άμέσως.
Νά σου την είπω :
Γείτονά μου, ακρίβειας
Ήλθεν έποχή,
Κ' είμαστε τεχνίτες
Και οι δύο πτωχοί...
"Αν λοιπόν σε σπιτι
Μείνωμ' εύθηνό
Και συγκατοικύμε
Δυό μαζί, φρονώ,
"Οτι θά περνούμε
Μιά ζωή καλή,
Με οικονομία,
Εύτυχεις, πολύ."
— Ναί... μά ένα είνε
Φίλε, το κακό :
Πού με καρβουνιάρη
Δέν συγκατοικώ !
Γιατί σου έχεις τέχνη
Μαύρη και λερή,
Κ' ή δουλεία μου, έέρεια,
Είνε καθαρή.
"Οτι εγώ λευκαίνω,
Νήματα, πανιά,
Συ θά τα λερώνης
Με την καρβουνιά !"
Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ

(Το βραβευθέν διήγημα του 60ου Διαγωνισμού.)

Κάτω από τη ράχη του βουνού, 'ς τὸ ὄρατο ζωγραφιστὸ κατάλευκο χωριάδακι, ποῦ μέσα 'ς τὴν πρασινάδα του φαίνεται ἀπὸ μακριὰ σὰν μιὰ μικρούλα φωλίτσα, κατοικοῦσαν καὶ τέσσερα παιδάκια, ἀπὸ δέκα ἕως δώδεκα χρόνων, ποῦ ὅλη τὴν ὥρα ἔτρεχαν καὶ ἐπαίζαν μαζί : ὁ Νίκος, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Γεωργάκης.

Μιὰ μέρα ἀποφάσισαν νὰ πάνε νὰ ψαρέψουν 'ς τὸ μικρὸ ποτάμι, ποῦ περ-

Φεύγει καὶ αὐτός.

Γύρω τους ἦταν ἡσυχία. Δὲν ἄκουεσ παρά τὸ δροσερὸ καὶ καθρὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ποῦ ἔτρεχε τραγουδώντας ἀνάμεσα 'ς τὰ χόρτα καὶ 'ς τὰ χαλικάκια, καὶ τὸ γλυκὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, ποῦ ἔκαναν τὴν πρωϊνὴ τους προσευχή.

— Τιμπᾶ ! φωνάζει ἔξωφρα ὁ Ἀλέκος, καὶ τραβᾷ τὰ γκίστρι του... Ἀλλὰ τὸ ψάρι δὲν εἶχε πιασθῆ.

— Τιμπᾶ ! φωνάζει σὲ λίγο ὁ Νίκος, μὲ τὸ ἴδιο κίνημα, καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀποτυχία.

Ἐπερίμεναν, ἐπερίμεναν... τίποτα !

Ἐπερίμεναν, ἐπερίμεναν... τίποτα !

νοῦσε κοντὰ 'ς τὸ χωριὸ των. Ἐπῆραν τὰ γκίστριά τους, τὰ δολώματά τους, ἕνα καλάθια γιὰ τὰ ψάρια ποῦ θὰ ἔπιαναν, κ' ἔξεκίνησαν.

Ἦταν ὠραία καλοκαιρινὴ αὐγούλα, καὶ τὰ παιδάκια κατέβαιναν χαρωπὰ τὸ μικρὸ μονοπάτι. Δὲν εἶχε πολλὴ ὥρα ποῦ βγήκε ὁ ἥλιος, καὶ τὰ φύλλα καὶ τὰ δροσερὰ λουλουδάκια ἦταν ἀκόμη καταστόλιστα ἀπὸ τὰ διαμαντάκια, ποῦ εἶχε σκορπίσει ἀπάνω τους ἡ νύκτα.

Σὲ λίγο ἔφθασαν 'ς τὸ ποτάμι, πέρασαν τὸ γεφύρι, κάθισαν 'ς τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τὴν ἀνοκέντητη, ἔτοιμασαν τὰ γκίστρια τους, τὰ ἔρριξαν 'ς τὸ νερὸ, κ' ἐπερίμεναν.

Πέρνει τ' ἀγκίστρι του καὶ φεύγει.

Σηκώθηκε καὶ ὁ Ἀλέκος.

Ἐπιτέλους ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ χασμουριέται.

— Οὐφ ! λέει, δὲν μπορῶ πιά... βαρέθηκα... θὰ φύγω !

— Κάτσε, καίμενε, τοῦ λέει ὁ Γεωργάκης, ὁ μικρότερος ἀπ' ὄλους' κάτσε καί, δὲ γίνεται, θὰ πιάσης κανένα.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν κάθουμαι πιά, ἔσκασα... ἀντί σας !

Καὶ σηκώνεται, πέρνει τ' ἀγκίστρι του καὶ φεύγει.

Ἐπιτέλους ἀπὸ λίγο, ἀρχίζει τὰ χασμουρητὰ καὶ ὁ Νίκος.

— Θὰ τάφησω πιά, λέγει, γιατί βαρέθηκα κ' ἐγώ. Πά' νὰ βρῶ τὸ Γιάννη.

Καὶ φεύγει καὶ αὐτός.

— Ἄς τους καὶ ἄς φύγουνε, λέει ὁ Γεωργάκης. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἔτσι ἀνοκόμενοι, καὶ θάχωμε τύχη 'ς Ἀλέκο.

— Βέβαια ἀπαντᾷ ὁ Ἀλέκος' ἐμεῖς θὰ μείνωμε ὡς ποῦ νὰ πιάσουμε.

Τὸ εἶπε, ἀλλὰ δὲν το ἔκαμε. Πολλὴ ὥρα δὲν ἔπέρασε, καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς τὴ μουρμούρα.

— Δὲν πιάνω κανένα... Ἄς πᾶω μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ τί γίνονται εἰ ἄλλοι, καὶ ξαναγυρίζω...

— Δὲν λές καλλίτερα πῶς βαρέθηκες καὶ σύ, καὶ θέλεις νὰ φύγης ;

— Δὲν βαρέθηκα, μὰ...

Τί μεγάλο καὶ ὄρατο ψάρι !

— Τί μὰ καὶ ξεμά ; Δὲν εἶπες πῶς θὰ μείνης ;

— Naί, μὰ δὲν μπορῶ πιά... ἐμούδιασα... ἔσκασα ! Τί χρωστῶ ἐγὼ νὰ κάθωμαι 'δὼ πέρα νὰ φήνουμε 'ς τὸν ἥλιο ; Σάματις εἶνε καὶ δροσιὰ ; Νάταν ἀκόμη πρωϊ, νὰ πῆ κανεὶς ὑποφέρεται. Μὰ τόσες ὥρες ποῦ καθόμαστε ἐδῶ-γάμου, μεσημεριάσαμε πιά.

— Καλὰ λοιπὸν, φύγε' ἐγὼ θὰ μείνω μονάχος μου.

— Κάτσε καὶ κάνε καλά. Ἄμ δὲ θὰ πιάσης ψάρια ; θὰ νυχτώσης ἐδῶ χάμω, καὶ δὲν θὰ ἔχης οὔτε λέπι.

Σηκώθηκε καὶ ὁ Ἀλέκος, καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τοὺς ἄλλους, ποῦ ἔπαιζαν 'ς τὸ

Τοῦβαλε κάσι 'ς τὸ χέρι

γεφυράκι. Ἀπὸ ἐκεῖ ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ κυττάζουν τὸν Γεωργάκη καὶ νὰ τον γελοῦνε. Μ' αὐτὸς δὲν ἐμίλησε τίποτα παρὰ ἐσυλλογίστηκε : « Ἄς τους νὰ λένε ὅ,τι θέλουν. Ἐμένα μού λέει ἡ μάνα μου, πῶς ὁποιος ἔχει ὑπομονή, πάντα κερδισμένος βρίσκεται. »

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ το πῆ, καὶ νοιώθει νὰ του τραβοῦν πρὸς τὰ κάτω τ' ἀγκίστρι, μὰ δυνατὰ.

— Τιμπᾶ !

Μὲ ὄση χαρὰ μὲ τόση ὀρμὴ τὸ τραβᾷ πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ βγάζει ἕνα μεγάλο, μὰ τί μεγάλο καὶ ὄρατο ψάρι !

Τὸ ἐξαγκίστρωσε μὲ προσοχή, τῶρριξε 'ς τὸ καλάθια του, καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ βλέπει μιὰ κυρία, ποῦ ἔσεργιανούζε.

Ἦταν ἡ καλὴ καὶ πλούσια κυρία, ποῦ εἶχε ἔλθῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας νὰ περᾶσῃ τὸ καλοκαίρι 'ς τὸ χωριάδακι.

Πηγαίνει κοντὰ της καὶ της λέει ντροπαλά :

— Κυρία, μήπως θέλετε κανένα ψάρι ;

Ἡ κυρία τον ἐκύτταξε, χαμογέλασε, πῆρε τὸ ψάρι καὶ τοῦβαλε κατ' ἐπὶ τὸ χέρι.

Ὁ Γεωργάκης δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του. Μιὰ δραχμὴ ! .. μιὰ δραχμὴ ἦταν ὅλη δική του !

Ἐὐχαρίστησε μ' ὄλη του τὴν καρδιά τὴν καλὴ κυρία καὶ ἔφυγε τρεχάτος.

Πόσα πράγματα μποροῦσε νὰγοράσῃ μὲ τὴν δραχμὴ ἐκείνη ἢ πτωχὴ του μητέρα ! συλλογίζονταν τὸ δρόμο-δρόμο. Καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ποῦ 'ς τὴν ἀρχὴ τον περιγελοῦσαν, τῶρα ἐπέκοντο σὰν χάχιδες καὶ τον ἐκύτταζαν μὲ ζήλεια, ἐν ὅς τους ἐπλησίαζε χαρωπός.

ΚΑΡΑΒΙΝΑ, ἑτῶν 15 3/4

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

- Ἡ ἐργασία εἶνε τρωτικόν.
- Ἡ ἐργασία εἶνε κατευναστικόν.
- Ἡ ἐργασία εἶνε παρήγορος.
- Ἡ ἐργασία εἶνε σύμβουλος.
- Ἡ ἐργασία εἶνε ἡδονή.
- Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ ἀρτυμα πᾶσῶν τῶν λοιπῶν ἡδονῶν.

Δύο ὄραι ἐργασίας, τὴν πρωϊαν, διαχύνονται, ὡς βάλλισμον, ἐπὶ τῆς ἡμέρας ὀλοκλήρου, καὶ ἀρωματίζουν ὅλας τῆς τᾶς ὄρας.

Διὰ τοῦτο, θαύσις ἀκούω ἐπαναλαμβάνόμενον πανταχόθεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατὰδικασμένος εἰς ἐργασίαν, ἀποκρίνομαι : Ὅχι ! ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατὰδικασμένος εἰς ζωὴν, μὲ τὴν ἐργασίαν ὡς ἐλαφρυντικὴν περιπέτωσιν.

(Ἐκ τῶν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Β. ΔΕΚΚΟΥΒΕ)

ἘΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

IB.

Ὁ ἀστυφύλακας ἔπιασε μὲ κάθε του χέρι ἀπὸ ἕνα παιδί, κούτα ἐπὶ γαίνε 'ς τὴν Ἀστυνομία.

'Στὸ δρόμο, ὁ Φασουλᾶκης κλαίει καὶ ὀδύρεται. Ὁ Μικέ, σὰν κακὸ παιδί ποῦ εἶνε, γελά καὶ κυττάζει γύρω του μὲ ὕφος ὀλωκεδίου ἀδιάντροπο. Ὁ Φασουλᾶκης ὄμως δὲν κυττάζει καθόλου, οὔτε θέλει νὰ τον κυττάζουν. Ἐχει τὰ χέρια 'ς τὰ μάτια, κούτα τὸ καπέλο του χωμένο ὀσω βαθυτέρα μποροῦσε, σπὸ τὴ ντροπὴ του.

Ὁ ἀστυφύλακας, ποῦ 'ς τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκανε τὸν αὐστηρὸ, ἄμα εἶδε τὴ μεγάλη του λύπη, ἄλλαξε τρόπο καὶ ἄρχισε νὰ του μιλή μὲ καλωσύνη.

Τὸν ἐρώτησε πῶς εὑρέθη ἔτσι 'ς τὸ τράμ,

καὶ τότε ὁ Φασουλᾶκης τοῦ διηγήθηκε ὄλη του τὴν ἱστορία :

πῶς ἐπῆγε 'ς τὸ Πανηγύρι, ἀντὶ νὰ πάγῃ 'ς τὸ σχολεῖο :

πῶς ἄδειασε ὄλο του τὸν κουμπαρᾶ, πῶς ἐκάθησε 'ς τὸ ξύλινο ἄλογο, πόσο φοβήθηκα τὸν Ἀγγιάνθρωπο, πῶς ἔφαγε μιὰ γροθιά 'ς τὸ μάτι, καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά.

— Ὅχι, κύριε ἀστυφύλακα, ποτέ μου !

— Καὶ ἄλλη φορὰ θὰκούσης τίς συμβουλές τοῦ Μικέ ;

— Ὅχι, ὄχι, ποτέ μου !

— Πῶς σε λένε, καὶ ποῦ κάθουσαι ;

— Μὲ λένε Φασουλᾶκη, καὶ κάθουμαι ὀδὸς Κυκλοδόρου ἀριθμὸς 0, 'ς τὸ σπιτί τῆς μητέρας μου.

Τότε ὁ καλὸς ἀστυφύλακας ξεκινᾷ γιὰ τὴν ὀδὸν Κυκλοδόρου ἀριθμὸς 0, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Φασουλᾶκη, καὶ ἀπὸ τὸ αὐτί τὸν Μικέ.

— Παληόπαιδο ! λέγει ἡ μητέρα του μόλις τον βλέπει : τί ἔγινες τόση ὥρα ; τί χάλια εἶνε αὐτά ;

— Συχώρεσέ με ! συχώρεσέ με ! δὲν θὰ το ξανακάνω ἄλλη φορὰ ! φωνάζει ὁ Φασουλᾶκης, καὶ πέφτει 'ς τὰ πόδια τῆς μητέρας του γονατιστός.

Ἡ μητέρα βλέπει πόσο λυπημένο καὶ μετανοημένο εἶνε τὸ παιδάκι της, καὶ του ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της καὶ το συγχωρεῖ.

Τώρα παιὰ ὁ Φασουλᾶκης δὲν θὰ το ξανακάνῃ, καὶ εἰς τὸ ἔξης θὰ εἶνε φρόνιμος, ἐπιμελής, καὶ θακούη πάντα τὴν μητέρα του.

Αὐτὸ θέλω καὶ ἀπὸ σας, μικροί μου φίλοι, καὶ νὰ ἴδῃτε πάλι τί ὄρατα ἱστορία ποῦ θὰ σας διηγηθῶ.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

[ΜΥΘΙΟΓΡΑΦΙΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΟΥΡΤΗ]

[Συνέχεια· ὄρα σελ. 405]

Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ λοχαγοῦ Οὐίλλης, κατὰ τὴν ἀριζὴν του εἰς τὸ χωρίον, ὅταν, διευθυνθεὶς εἰς τὴν βασιλικὴν κἀλύβην διὰ τὴν στήσιν τὴν σημαίαν του, εὐρέθη αἰφνης ἐνώπιον γαλλικῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ μεγαλητέρα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἱατροῦ Δωμόνδου, ὅταν, μετὰ τὰς ἀνγκυκαίας ἐξηγήσεις, διεῖθε δυνατόν τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ συγχρόνως τὴν ἀμειψὸν ἰατρικὴν τοῦ προσφιλοῦς του ἀσθενοῦς, —διότι τὸ ἐν ἐξήρτατο ἐκ τοῦ ἄλλου.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλη ἐκπληξίς καὶ χαρὰ, ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα, ἀνέμεινεν τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον. Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν, τὸ μὲν εἰς γαλλικὴν ἀτελεστάτην, τὸ δὲ εἰς ἀγγλικὴν ὄχι καλλιτέρα. Μετ' ὀλίγον ὁ ἱατρός, βαρυνθεὶς νὰ ἡμιλῆ χωρὶς νὰ ἐννοεῖται, καὶ νὰ κούῃ χωρὶς νὰ ἐνοῆ, ἔκραξε πρὸς βοήθειάν του τὸν Γεράρδον, ὁ ὁποῖος οὕτε στιγμήν ἀπεμακρόνητο, ὅπως καὶ ἡ Κοραλία, ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ λατρευτοῦ των πατρὸς.

— Σὲ παρακαλῶ, ἔλα ἐδῶ μὲ στιγμή νὰ μου κάμῃς τὸν διαρμηνέζ. Ὁ κύριος λοχαγὸς Οὐίλλης... Ὁ κύριος Γεράρδος Μασσαί...

— Μασσαί; ἐπανελάθεν ὁ ἀξιωματικός. Μήπως τυχὸν εἰσθε συγγενῆς τοῦ κ. Ἐρρίκου Μασσαί, μηχανικοῦ εἰς τὴν Κλαϊνδὸρπην, τοῦ ὁποῖου ἡ μεγάλη μεταλλουργικὴ ἐπιρρύσεις ἔκαμε τὸσον κρότον εἰς τὸ Τράνοθαλ;

— Εἶμαι ἀδελφός σου! Ἄνεκραξεν ὁ Γεράρδος. Εἶσθε βέβαιος, κύριε, διὲν εὐρισκῆται εἰς τὸ Τράνοθαλ; Ὡ, πῆτέ μου γρήγορα, διὲν ξεῦρετε δι' αὐτόν! Εἶμεθα χωρισμένοι τώρα ἕνα ὀλόκληρον ἔτος!

— Εἶμαι εὐτυχῆς που αἰμπορῶ νὰ σας πληροφορήσω, διὲν κατοικεῖ εἰς τὴν Κλαϊνδὸρπην, ὅπου τὸν εἶδα πρὸ δέκα μόλις ἡμερῶν. Εἶνε ἐγκατεστημένος ἐκεῖ μετὰ τὴν μητέρα του... Ἀλλὰ με συχωρεῖτε πού σας τα λέγω τὸσον ἀποτόμως, προσέθεσεν ὁ Ἀγγλος, βλέπων τὴν ὀχρότητα, ἡ ὁποία κατεκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ Γεράρδου.

— Ὡ, ὄχι! ὄχι! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Γιατρὲ μου, ἀγαπητὲ μου γιατρὲ, μπορεῖ κανεὶς νὰ τα πῆ αὐτὰ εἰς τὸν πατέρα; Δὲν θὰ τον βλάψῃ ἡ μεγάλη συγκίνησις;

— Ἀπεναντίας, ἡ χαρὰ θὰ τον ἱατρύσῃ ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἱατρός. Εἶνε τὸ μόνον φάρμακον, τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀνάγκην τὸ ἕξωρα πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ δὲν ἤμπορούσα νὰ τοῦ το δώσω... Τρέξε, τρέξε, Γεράρδε, καὶ δῶσε του τὴν

μεγάλην εἰδήσιν... Σοῦ ἐγγυῶμαι, διὲν θὰ τον σώσῃ!

Μετὰ τὴν συνῆθη του λεπτότητα, ὁ ἱατρός ἔκρινεν (εἰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, κανεὶς, οὔτε αὐτός, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε παρὼν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ πατρὸς καὶ τῶν τέκνων του. Ἐμείνετε λοιπὸν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Οὐίλλης, διὰ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ πῶς οἱ φίλοι του, καὶ αὐτὸς εὐρίσκοντο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μιταβέλων.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σας περιγράψω διὰ μακρῶν τὴν χαρὰν τοῦ κ. Μασσαί καὶ τῆς Κοραλίας, τὰ δάκρυα τῆς Μαργαρόνας καὶ τὴν βαθυτάτην εὐχαρίστησιν τοῦ Λεγκέν; τὴν ταχίστην ἀνάρρωσιν τοῦ ἀσθενοῦς; τὰς μετὰ τοῦ Οὐίλλης συνεννοήσεις πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν φειδῶν ἐξοδὸν τῆς μικρᾶς γαλλικῆς παροικίας; Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ Γολιάθ συμμετείχε τῆς γενικῆς χαρᾶς καὶ ἐβάδιζε μεγαλοπρεπέστατα παρὰ τὴν μεγάλην ἀμαξίαν, τὴν παραχωρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Οὐίλλης διὰ τὸ ταξίδιον.

Μόνον οἱ Μιταβέλοι ἔδλεπον μετὰ λύπης τὴν ἀναχώρησιν ταύτην, διότι ἐνόηον καλῶς τι ἔχοναν...

Εἶνε ἀκόμη ἀνάγκη νὰ σας περιγράψω τὴν θριαμβευτικὴν ἀριζὴν εἰς Κλαϊνδὸρπην, μετὰ ἐξαήμερον εὐτυχῆς ταξείδιον, καὶ τὴν ὀριστικὴν συνένωσιν ὀλοκληροῦ τῆς οἰκογενείας, καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὑπερτάτην τῆς ἀνευρέσεως, καθ' ἣν στιγμήν πλέον ἐνομιζοντο ἀμοιβαίως ὡς ἀπολωλότας διαπαντός;

Ἄς τους ἀφισμῶν μόνους εἰς τὴν ἀρροχὴν αὐτὴν ἀγαλλίσαι. Κανεὶς βέβηλος ὀρθληκὸς ἄς μὴ ταραξῇ τὴν ἰερότητά της!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ.— ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα κέρδη τῆς σπουδαίας του ἐφευρέσεως, ὁ Ἐρρίκος Μασσαί εἰχεν ἀγοράσῃ διὰ τὴν μητέρα του ἕνα κομψότατον ξύλινον σπιτάκι, τὸ ὁποῖον κάποιος ἀπληγισμένος μεταλλευτῆς ἐπωλοῦσεν εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας του. Αἱ τοιοῦτου εἶδους κατοικίαι εἶνε αἱ μᾶλλον ἐκτιμώμεναι ἐν Ἀφρικῇ καὶ αἱ μᾶλλον δαπανηραὶ, διότι τὰ ξυλουργήματα εἶνε ἀκμήν ἀντικειμένα πολυτελείας διὰ τὰς νέας αὐτὰς χώρας. Τὰ ξύλινα σπιτάκια ἀποστέλλονται ἔτοιμα ἐντὸς μεγάλων κιβωτίων ἠριθμημένων, τὰ ὁποῖα περιέχουν τοὺς τοίχους, τὰς θύρας, τὴν στέγην, τὰ παράθυρα, μετὰ τοὺς ὀλοκίνακας, τὰ κλεῖθρα καὶ ὅλα τῶν ἐν γένει τὰ ἐξαρτήματα. Δὲν μένει παρὰ ἡ σύνδεσις τῶν τεμαχίων καὶ ἡ ἐγκατάστασις, τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος τυχὸν ξυλουργὸς δύναται πλέον νὰ κάμῃ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου ἀγορασθεῖσα οἰκία ἦτο ἄνετος, εὐρύχωρος, ἐπιπλωμένη μετὰ ἀρκετὴν φιλοκαλίαν καὶ περικυκλου-

μένη ὑπὸ λαμπροῦ κήπου. Ἐδῶ ἡ συνενωθεῖσα οἰκογενεὶα διήγαγεν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας βίον ἀταράχου εἰρήνης καὶ ἀνεφέλου εὐτυχίας. Ὡραὶ ὀλοκληροῦς διήρχοντο διηγούμενοι ἀμοιβαίως τὰς περιπετείας των. Ὁ Γολιάθ ἐξηκολούθει νὰ κατέχη σημαντικὴν θέσιν εἰς τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον, καὶ ἦτο δικακεδαστικώτατος νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν Κοραλίαν νὰ ποτιζῇ καθ' ἑκάστην τὸν κηπὸν τῆς, ἀκολουθουμένη παρὰ πόδα ὑπὸ τοῦ γιγαντιαίου της βοήθου. Μόλις ἐκνεοῦτο τὸ ποτιστήριον, τὸ ἔπερνε μετὰ τὴν προδοσίδα του, τὸ ἐγέμιζεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ το ἐπανάφερε προσεκτικώτατα. Κάθε πρωτὸ ἑστέκετο ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Κοραλίας, περιμένων νὰ τοῖς ἀνδρὶ δὲ ἡ φίλη του ἴργοῦσε πολὺ νὰ ἐξυμνήσῃ, τότε ἐσειεν ἐλαφρῶς τὸν κισόν, ὁ ὁποῖος περιέβαλλε τὸ παράθυρον τῆς. Κἀπε πρῶτὸ ἑστέκετο ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Κοραλίας, περιμένων νὰ τοῖς ἀνδρὶ δὲ ἡ φίλη του ἴργοῦσε πολὺ νὰ ἐξυμνήσῃ, τότε ἐσειεν ἐλαφρῶς τὸν κισόν, ὁ ὁποῖος περιέβαλλε τὸ παράθυρον τῆς. διότι οὐδέποτε ἐδέχτο ἀπὸ ἄλλας, παρὰ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνης, τὸ πρόγευμα τῶν ὀρίμων καρπῶν καὶ τῶν ἀλατισμένων παξιμαθίων, τὰ ὁποῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρεσκευάζεν ἡ Μαργαρόνα, ἢ μᾶλλον ἡ κυρία Λεγκέν.

Ὁ κύριος Μασσαί εὐρίσκειτο εἰς τὸ στοιχεῖόν του, ἐν τῷ μέσῳ ὄλων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ἀγάπη τῷ ἦτο ἐπίσης ἀναγκασία, ὅσον καὶ ὁ ἀήρ, ἡ δὲ ὑγεία του εἶχεν ἀποκατασταθῆ τελείως. Ὁ Ἐρρίκος ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς μελέτας του. Ὁ ἱατρός Δωμόνδος καὶ ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ ἦσαν οἱ στενωτέρου οἰκογενειακοὶ φίλοι καὶ συννητῶντο εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν καθεκάστην.

Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων, ὅπως ὄλη ἡ Κλαϊνδὸρπη, ὅπως ὄλον τὸ Τράνοθαλ, καὶ οἱ φίλοι μας ὀμῖλον πολὺ περὶ χρυσωρυχείων καὶ μεθῶν ἐκμεταλλεύσεως. Ἦτο τὸ σπουδαιότερον, ἂν ὄχι τὸ μόνον ζήτημα τοῦ τόπου, καὶ ἕκαστος ἦτο κεκορημένος ἐξ αὐτοῦ, ἐμπροσθοπονημένος χωρὶς νὰ θέλῃ, ὡς ἐκ τῆς φυσικῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος.

Μίαν ἑσπέραν, προκειμένου λόγου, ὁ Γεράρδος ἀπετόλμησε νὰ ἡμιλήσῃ ἀνευλαδῶς περὶ τῶν μεταλλείων τῆς Κλαϊνδὸρπης.

— Σὺς ἀκούω αἰώνως νὰ ἡμιλήτῃς περὶ μεθῶν, καὶ σας βλέπω νὰ καταβάλλετε ὑπερανθρώπους προσκαθείας διὰ νὰ βγάλετε ἀπὸ ἕνα τόννον ὄρυκτοῦ μερικὰ γραμμάρια χρυσοῦ περισσότερα ἀπὸ τὸν γείτονα σας, εἶπε μετὰ κάποιαν περιφρόνησιν. Φαίνεται διὲν τὸ κοῦρῆριον τῆς Κλαϊνδὸρπης δὲν ἀξίζει τίποτε. Ἄν ἤμουν μεταλλευτῆς ἐξ ἐπαγγέλματος, δὲν θὰ ἔμενα εὐχαριστημένος μετὰ τὸσφ λίγο χρυσάρι. Ἐγὼ θὰ ἤθελα ἕνα μεταλλεῖον που νὰ βγάτῃ ὀλόκληρα χιλιόγραμμα χρυσοῦ ἀπὸ κάθε τόννον ὄρυκτοῦ, καὶ αὐτὸ χωρὶς νὰ κάμω κανένα κόπον. — Τόσα ξέρετε, τόσα λέε, ἀπήντη-

σεν ὁ Ἐρρίκος. Πενήντα γραμμάρια χρυσοῦ, παιδί μου, διὰ κάθε τόννον ἀκχυαρίστου μεταλλεύματος, εἶνε μία ἀναλογία σπανία καὶ ἐξαιρετικὴ.

— Πρὶ ἔκαμεν ὁ Γεράρδος ἔγω δὲν εἶμαι οὔτε μηχανικός, οὔτε χημικός ἀλλὰ τὸ δικό μου χρυσωρυχεῖον εἶνε πολὺ — πολὺ πλουσιώτερον ἀπὸ τὰ δικά σας.

— Μὰ τί; ἔχετε κανένα χρυσωρυχεῖον;

— Μὰ καθὼς φαίνεται!.. Καὶ μεταλλεῖον μὴν ἔχει, ὄχι παῖξε — γέλασε!.. Ἄν ἀμφισβῆσαι, ἴδου καὶ τὸ δαίγμα.

Τοῦτο λέγων, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ τεμάχια τοῦ ὄρυκτοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχε συλλέξῃ ἄλλοτε, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῶν Ρινοκέρων, — τεμάχια κουαρτίου με φλέβας χρυσοῦ ἀμειψοῦς.

Ὁ Ἐρρίκος, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐνδιαφέρον ἐκινήθη ζωηρῶς, ἐζήτησεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν του ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀνακαλύψεως.

— Καὶ φρονεῖς, διὲν καθ' ὄλον τὸ ὄρυκος τοῦ ὄρου ὑπάρχει φλέβη κουαρτίου, ὁμοία μετὰ τὸ δαίγμα; ἠρώτησε μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως.

— Εἶμαι βεβαίωτατος, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Τὸ εἶδα καλά, μόλις ἔκαμα ἔως πεντακόσια βήματα, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἦσαν ἀποτεθειμένα τὰ φήγματα. Τῆ φλέβα αὕτη μπορεῖ νὰ τιν ἴδῃ καὶ τυφλός, τὸσφ εἶνε ἀσπρὴ καὶ μεγάλη.

— Καὶ ξεῦρετε νὰ βρῆς πάλι τὸ μέρος;

— Ἀκούε ἐκεῖ! τὸ ἐσημείωσα τὸσφ καλά! Ἀπέχει καμμιά τριανταρὶα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ γῶρα τοῦ Γιάτα.

— Ἄ, ναί, τοῦ Γιάτα... Αὐτὸς ἡ κενένας τέτοιος θὰ ἐμπόδιζε κάπως τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἄς εἶνε ὄμως τὸ πρῶγμα εἶνε σπουδαῖον. Ποτὲ δὲν εἶδα μεταλλεῖον πλουσιώτερον. Ἄν τὸ δαίγμα σου δὲν ἀποτελῇ ἐξαιρέσιν, σὲ βεβαίω, Γεράρδος μου, διὲν ἔκαμες μίαν ἀνακάλυψιν πρώτης τάξεως.

Ὁ Ἐρρίκος ἀνεκοίνωσε τὴν γνώμην του εἰς τὸν κ. Μασσαί, ὁ ὁποῖος τὴν παρεδέχθη, διότι πραγματικῶς τὰ δαίγματα ἦσαν ἐξοχα.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ κ. Μασσαί ἐσκέπτετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Πρετωρίαν, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοὺς ἀνταποκριτὰς τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐπισπύσῃ τὸ ταξίδιον, διὰ νὰ μέρους εἰς τὸ Λαζεῖον τῶν ὄρων, ἀξίας 700 δραχμῶν διὰ ὁποῖα θὰ διανεμηθῶν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητὰς.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἠτοιμάζοντο λοιπὸν νὰ ναχωρήσουν, ὅταν κατέφθασεν ὁ πλοίαρχος

Φρανκέρ, προφανῶς τεταραχμένος. — Ὁ τί σας ζήτησω μίαν μεγάλην χάριν, εἶπε πρὸς τὸν κύριον Μασσαί. Νὰ μοῦ δώσετε μὴν θέσι 'στ' ἀμάξι σας, μὲχρι Πρετωρίας. Μὲ καλεῖ ἐκεῖ κατεπίφουσα ὑπόθεσις καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον νὰ φθάσω γρηγορώτερα.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς! ἀνέκραξεν εὐλικρινῶς ὁ κ. Μασσαί, ἐν ὃ ὁ Γεράρδος ἐχοροπηθῶσε, συλλογιζόμενος διὲν θὰ εἶχε τὸν ἀγαπητόν του πλοίαρχον συνταξιδιωτήν.

Ὁ πλοίαρχος ἐμειδίασεν, ἀλλ' εἶχεν ἀκόμη τόσον ἀνήσυχον τὸ βροσ, ὥστε ἡ κυρία Μασσαί, ἡ ὁποία το παρετήρησεν ἰδιαίτερος, δὲν ἐκρατήθη καὶ εἶπε:

— Κύριε πλοίαρχε, νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σας ὑπενθυμίσω πόσον ὑπέφερα, χωρισμένη τὸσον καιρὸν ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου καὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μου... Εἶμπορὸν νὰ τους ἀφήσω νὰ ναχωρήσουν μαζί σας χωρὶς φόβον; Ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὁποία σας καλεῖ εἰς Πρετωρίαν, μήπως παρουσιάζει κανένα κίνδυνον; δι' αὐτοὺς καὶ διὰ σας;

— Ὅχι, ὄχι, ἠσυχάσατε, κυρία Μασσαί. Δὲν ζήτησ', παρὰ μίαν θέσιν εἰς τὸ ἀμάξι των. Μόλις φθάσωμεν εἰς τὴν Πρετωρίαν, θὰ τους ἀποχαιρετίσω καί... ἰσχυροῦ μόνος μου μετὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν μου.

Ὁ πλοίαρχος ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός. Πάλιν ἐγένετο ἐντὸς του. Ἦθελε κατὶ νὰ εἶπῃ, καὶ ἐδίσταζεν... Ἐπὶ τέλους:

— Κυρία Μασσαί, ἀνέκραξεν, ἔχετε προαισθήματα ἀνεξήγητα... Δὲν θέλω νὰ σας τὸ κρύψω... ναί, πηγαίνω εἰς τὴν Πρετωρίαν, διότι ἐλπίζω νὰ εὐρω ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρὸ καιροῦ καταζητῶ... τὸν αἰτιμον πλοίαρχον Λύκον!

— Ἀκόμη κυνηγᾶτε αὐτὸ τὸ φάντασμα; εἶπεν ἀκούσιως ὁ Ἐρρίκος.

— Ὅχι, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ πλοίαρχος, κυνηγῶ τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐλπίζω ἐντὸς ὀλίγου νὰ τὴν συλλάβω!

[Ἐπεται καὶ τέλος.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ὍΣΟΙ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των, καθὼς καὶ οἱ νέοι ἐγγαφησόμενοι συνδρομητὰι μετὰ τῆς 8 Ἰανουαρίου 1900 τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαζεῖον τῶν ὄρων, ἀξίας 700 δραχμῶν διὰ ὁποῖα θὰ διανεμηθῶν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν τοὺς φίλους μας νὰ σπύσουν ἐνώπις νὰνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, δυσκολεύει πολὺ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μετὰ τοῦ Μιμη καὶ Τάκη: — Πόσος λέγεται χῆρας; — Ὁ ἄνδρας τῆς χῆρας. — Βασίλη, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπῶν Μολδοβύνων Στρατιωτικῶν.

Ὁ καθηγητῆς ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τὸν Κουφιουκεράλιν:

— Γιατί μένει πῶς 'στὰ μαθήματα; — Ἀπὸ σέβας, κύριε καθηγητά. — Βασίλη, ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους.

Ὁ Τετὸς ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του: — Ἀλήθεια, μμμμ, ἠγάπα ἦσαν παντρευμένοι; — Βασίλη, ὑπὸ τοῦ Πηλοῦ τῆς Ἡρώδου.

Συνδρομητὰι διὰ τὸ Πνεῦμα Λαϊκὸν Κωνσταντινουπόλεως, ἐγγράφονται καὶ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

ΑΔΑΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΗΛΩΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΑΓΟΥ Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1899 ΠΑΡΗΣ

ΟΠΩΣ γίνεται κατ' ἔτος, τὰ φυλλάδια τῶν δύο ὑπολειπομένων Σαββάτων, (18 καὶ 25 Δεκεμβρίου) θὰ ἐκδοθῶν ὄμοι εἰς ἕν διπλόν, ἢ ἄλλοτε τριπλόν φυλλάδιον, ἐξ 24 σελίδων, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ: Τ' ἀποτελέσματα τῆς Ἑβραίας Κυριακῆς. Τὸ τέλος τῶν Χρυσωθηρῶν τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ τέλος τῶν Περιπετειῶν τοῦ Ρογγῆρον. Τὴν γεωγραφικὴν ἐπιθεώρησιν Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου.

Τοὺς τίτλους τοῦ τόμου μετὰ τὸν Πίνακα τῶν περιεχομένων.

Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα. Διὰ τοῦ φυλλαδίου τοῦτου, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους καὶ τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῇ τὴν μεθεπομένην τετάρτην (22 Δεκεμβρίου) συμπληροῦνται ὁ τόμος τοῦ 1899 καὶ χρυσωθεῖνεται, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δῶρον τοῦ Νέου ἔτους.

Οἱ ἀγαπητοὶ μου φίλοι ἐλπίζω νὰ συγχωρήσουν τὴν ἐπὶ μικρὰν ἄλλειψιν: Ἡ Κυριακὴ ἡ ὁποία ἔπρεπε, κατὰ τὸ συνῆθη, νὰ ἀποστέλλῃ ἰδιαίτερον δεκαεξαπλίδιον φυλλάδιον μὲς ἐβδομάδος, περιλαμβανόμενον τῶν ἐξ ἡμερῶν φυλλαδίων δύο ἐβδομάδων. Δυστυχῶς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμω διαφορετικῶς. Ὁ καιρὸς ἐπέγει, καὶ ὁ τόμος πρὸς νὰ εἶνε ἔτοιμος πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Νέου ἔτους, διότι οἱ βιβλιόπωλαι τοῦ Ἑσπερικῶν καὶ τοῦ Ἑβραϊκῶν περιμένουν ἀντίτιστα χρυσωθεῖναι, διὰ νὰ τα πωλήσουν ὡς δῶρα Πρωτοχρονιάτικα. Ἄν λοιπὸν ἦθελα νὰ ἐκδώσω ἰδιαίτερον διπλόν φυλλάδιον διὰ τὴν Κυριακὴν, ἢ συμπληρωσὴν τοῦ τόμου θὰ ἐβάρυνε, καὶ οὕτω πολλὰ παιδιὰ θὰ ἐστεροῦντο τῆς εὐχαριστήσεως νὰ λάβουν ὡς δῶρον παρὰ τῶν συγγενῶν των ἐγκαίρως τὸν τελευταῖον τόμον τῆς Διαπλάσεως χρυσωθεῖναι. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐλπίζω διὲν θὰ παραβλέψετε τὴν ἄλλειψιν, τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε, ἔχομεν καιρὸν νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ 1900

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα οἱ φίλοι μου ὄλοι θὰ λάβουν ἰδιαίτερος τὰς Ἀγγελίας τοῦ 1900, συνοδευόμενα καὶ ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν μου περὶ τοῦ Ξεσπασμοῦ. Εἶμαι βεβαίω διὲν θὰ σπύσουν νὰ μου ἀπαντήσουν ἐμπράκτως μὲ τῆς μεγαλητέρας προθυμίας, καὶ διὲν ἐπετεινὸν Ξεσπασμοῦ, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ.

ποίησιν ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς τὴν οὐρανὸν τοῦ φύλλου. θὰ εἶναι ἕκαστος κωμωδία καὶ κλονιστικὸν εἰς νέους συνδρομητάς.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ ἐκτύπωσις τὸν εὐρίσκειται ἤδη περὶ τὸ τέλος, καὶ πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως του, καὶ λήγει ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς συνδρομητῶν. Ὅσοι δὲν ἐνεγράφησαν μέχρι τοῦδε, ἂς σπεύσουν νὰ το κάμουν πρὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου, διότι μόνον οὕτω θαποκτεθῶσιν ἀπὸ 5 ἢ 7 φρ. ἀντίστοιχον τῆς καλῆς ἐκδόσεως. τὸ ὅποιον θὰ πωληθῆται κατὰ 7 ἢ 10 φρ. Καὶ ἐκτὸς τῆς σημαντικῆς ἐκπτώσεως, θὰ λάθουν μέρος καὶ εἰς τὸ Δαχεῖον τῆς Βιβλιοθήκης.

Ο ΒΡΑΝΟΣ

Θαύματα ἔγιναν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰσοδοῦδα. Ἐκτὸς πλείστων ἄλλων, ἡ Πληρωματικὴ Σελήνη ὑπερέβη διὰ τὰ προηγουμένα ὁσκόφ, ἀποστέλλασα ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν τῆς, — ὡς γράφει, — ἀνερχόμενον εἰς τρεῖς λίρας ὄθωμον. Πῶσα εὐχὴ τῆς ἀέξουσις! Τὸ Ἄ Δελτικὸν τοῦ Ἐράου θὰ ἐκδοθῆ ἢ μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ἢ μετὰ τοῦ ἰου φύλλου τοῦ νέου ἔτους, ἀμεσῶς.

ΤΟ ΑΒΕΙΚΟΝ ANBETH ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου, διανέμεται καὶ Ἄγγελος περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Μεγάλου Δελτικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὑπὸ Ἀνάστη Κωνσταντινίδου. Ἀκούε σὰς εἶπα ἤδη περὶ τοῦ ἔξοχου τούτου βιβλίου, περὶ τοῦ ἰσίου ἢ Ἄγγελος θὰ σὰς εἶπῃ περισσότερα. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομηταί, εἰς εὐχαρίστους τῶν τριῶν Κατηγοριῶν, συμφέρουσιν πρὸς τὴν ἀγγελίαν, δύνασθε νὰ ἐκδώσετε τὸ ἀντίτιμον ἂν εὐθέως πρὸς τὸ Γραφεῖόν μου, ἢ οὐ θὰ λάβετε ἅμα τῆ ἐκδόσει καὶ τὸ βιβλίον. Δίαι, κρινούσα ἀρεσκυμωτάτων καὶ ἀληθῆς ἀποκτῆμα τὸ Δελτικὸν τοῦτο, προηγήρασα ἀμεσῶς ἀνεπτυκα ἐξ αὐτοῦ, διὰ νὰ τα ἔχω εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν μου.

Ἰστὸς Νῆσος, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιτολὴ σου, ἡ πλήρης ἀγάπης, καὶ ἐπανελάβα παρὰ σου: εἶθε πάντες καὶ πάσαι νὰ με ἀγαποῦν ἔτσον. Πολὺ μ' ἐχαροποίησε καὶ ἡ εἰδησις, — ἂν θέλῃς μάλιστα, μ' ἔκαμε νὰ ὑπερηφανυθῶ, — δι' ὀμοθυμίαν νὰ ἐγγραφῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὡς φιλόλογος τῆς φιλολογίας, καὶ δι' μελέτῃς τώρα δι' ἀπολυτήριον Γυμνασίον. Σοῦ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν, ἀγαπητῆ μου.

Ἀπεναντίας, ὁρουνχέτη, θὰ μ' εὐχαρίστησῃς πολὺ ἂν συνκίνησῃς τὰς ἐπιστολάς σου. Ἡ δὴλωσις ἐκείνη ἀπέβλεπε τοὺς μὴ συνδρομητάς, (ἰδίῃ, καθὸς ἐνοεῖται καὶ πλείστοι τοιοῦτοι εἰσφέρουν ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος») οἱ συνδρομηταὶ ἔχουσι τὰ ψευδώνυμα των, ὥστε δὲν γράφεται ἰδιαιτέρων διὰ τὸ Δελτικόν.

Εἶσαι ἀρετὰ δικαιολογητικὸς, ἄμω Πανθητῆς, ποῦ δὲν μου ἔγραψες ἔτσον καιρὸν, καὶ ἐλπίζω δι' τώρα θύνασκωσῆς τὴν ἑλλειψιν. Νεσβίλλεστε τῆς Διακλάσεως (I. Π.) σοῦ ἔχρησον τὸ ψευδώνυμον, — τὸ ὅποιον προτιμᾷς, καὶ σου εὐχομαι νὰ διακριθῆς ταχέως εἰς τοὺς Διαιωνισμοὺς μας καὶ εἰς ἅλα.

Ἀκριτά, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ εἰδησις σου, διὰ σὺ, ὁ Ἐύρολιος, ὁ Ἀριστεύτης ὁ Μωσθίσιος, ὁ Πατασιλάς καὶ ὁ Γεώργιος Βορρές, οὐνεσσητάτε Σύλλογον πρὸς περιβάλλῃν Πτωχῶν. Εὐγὺ σὰς! Γρίφος εἰκονογραφημένου δὲν δημοσιεύω. τὸ Πικιδικὸν Πνεῦμα μὲ τὴν σιρᾶν του.

Μανταρίνη τῆς Ἴλιου (Α. Σ) σοῦ ἐνέκρινε τὸ προτιμώμενον ψευδώνυμον, καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐνέγραψα καὶ τὰ ἐξ φράγῃ σου διὰ τὸν «Ἑλληόπαιδα». Γράψε μου.

Μελεξεδένο Μπουκετάκι, ἂρ' οὐ ἐδιδόχθησιν εἰς τὸ σχολεῖον σὰς βλαὶ αἱ κωμωδίας, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσαι, εἰ εἰμπορὸν νου σου σωτήσω; Ὑποθέτω δι' ἔχουσι ὑπ' ἄφῃ σὰς τὰ «Παιδικὰ Δραμάτια» καὶ τοὺς Δαλόγους τοῦ κ. Κουρτίδου, καὶ το «Παιδικὸν Θέατρον» τοῦ κ. Βενουσιόλου. Ἄλλα εἰς τὴν γλώσσάν μας δὲν ὑπάρχουν.

Χρυσανθεμῖς (Α. Ω.) σοῦ εἶδον τὸ νέον ψευδώνυμον τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖς. Ἔβαιε καλὰ τὸ χερί σου!

Δι Πληροφορίας, καθὼς καὶ αἱ προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν τῆς ἑβδομηδῆς ταύτης, ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχές, ἐλλείψῃ χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλικὸν στέλλει ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Θεαγέτην ([EE] πραγματικῶς ἀρεσκῶ ἀρελῆθης ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, πρὸς ταῖς ἄλλοις δὲ καὶ αὐτὰ τὰ δύο εὐσεμᾶ) Νανουκιᾶν (πολὺ μου ἔπρεσεν ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σὰς [E] τὴν πρότασιν σου περὶ φωτογραφίῶν δὲν θὰ δημοσιεύσω τὴν ἴδιαν πρότασιν μου ἔκαμῃ καὶ ἡ Ναυτοπούλα, κτλ. ὡς εἶδες, ἤρηθη) Ἐσηρησευμένην Ἑλληνοπούλαν (εἶθε νὰ ἔκκριναν βλοὶ διὰ τὸν «Ἑλληνοπαιδα» ὅ, τι ἔκαμες σὺ ἐλπίζω, δι' ἃ σ' εὐχαρίστησῃν αἱ νέαι ἀποράσεις περὶ αὐτῆς τῆς) Νεαρὸν Ἀσκαρῶν (φιλοτῶ μου καὶ τὰ βέλεια σου) συμφωνῶ ἐντελῶς εἰς ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις περὶ τῆς φίλης μου Θεοδότης. Ἐνα κακὸν μόνον ἔχει: ὅτι κάμνει καιρὸν νὰ μου γράψῃ) Ἀρκαδοῦσαν (εὐχομαι ἀπὸ καρπίας νὰ γίνῃ ἐντελῶς ἐντελῶς καλὰ ὁ προσφιλῆς ἀδελφός σου τὸ ψευδώνυμον, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ γράφεις, εἶνε ἐλευθερον καὶ δύνασαι νὰ το λάθῃς) Μικρὰν Ἰατρισαῖν ([E] ἡ ὁποία ἤθελε νὰ εἶνε ἀγόρι μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γίνῃ ἀκτωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν «Ἑλληνοπαιδα») Ἀρκελίον (ἔστειλε δ, τι παρηγγεῖλαι) Ζουλάτι (γράφῃ λοιπὸν τῆς Ἑλληνικῆς Σημαιίας τὸ ἔθῃ νὰ τὴν ἰδῷ κ' εἰδῶ ἀπὸ προχθῆς ἄρχῃς τὰ βιβλιὰ κρῦα) Ἡλεκτρικὸν Φῶς (φαίνεται δι' ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος) Ναυτοπούλας τῆς Ἀνδρον (καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶμαι εἰς τὴν ὥραταν ἑορτήν σου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! δέξου τὰς εὐχὰς μοῦ μακρόθεν) Ἐνδοκὸν Φαριατῆν, Ζορλομανδύαν (ἔστειλες καὶνὴν τετρήδιον πρὸς συμπλήρωσιν; καὶ διὰ τοῦ γραφεῖόν μου; αὐτὸ εἶνε παρ' ἐπὶ τὸν Κωνοισμὸν, καὶ δὲν ἐνοεῖται πῶς συνέβῃ γράφῃς μου, τὰ παρακλῶ, ἐληγγήσεις) Τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος (ἰδίῃ μόνον πρὸς προτάσεις τοῦ καθευδῆ δημοσιεύω εἰς κἀθε φύλλον, εὐπερὶ εὐχαρίστησε δ' Ἐκάρθρα ἡ Γιάννης δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸ Παρκυθὸν του) Μαγευμένον Λάσος, Σελήρον Βράχρον (τὸ περίεργον τῶν 3 φρ. κατέβασε εἰς τὸ Ταμειῶν τῶν Ἀπόρων) Ἐβῶδες Ἴορ (τὸ ὅποιον πάντοτε μεριμνᾷ πρὸς εὐσεμῶν νέων συνδρομητῶν) Ἰωλὸν Διάβολον (ἀσπάζομαι καὶ τὸν νέον μας φίλον) Θεοδὰ Διδόρον, Θάλλουσαν Μυρτίνην (διετίθεσθα πρὸς τὴν συνεργητρίαν μου Ἀρεμίδα Δουκοῦ τὰς εὐχαριστίας σου εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχου βίβλια πολλοὺς συνδρομητάς, ἀλλ' ἔχι ἔτσον. ἔπρεπεν ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τοῦτο ὑπάρχῃ μὲγα σάδιον διὰ ἐσπίδωμα) Πάλλουσαν Καρδίαν (μὲ τὰς καλλιτέας εὐχὰς μοῦ διὰ τὰ γενεθλῖα σου) Μαρτιλοῦλου, Ἀρῆστον Γ. Φάρρον (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου σου, ὁ ὅποιος ἄλλοτε ἦτο καὶ ἰδικός μου) Ἐλιερινῆ Φιλίαν (εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, δι' τὸν δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως, καὶ (ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος) Ἐλλητρον (ἔστειλε τὸ 4τον ἐκ νέου) Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης (ἔβλεπε τὰς παραγγεῖλαις σου) πολὺ ἐπιδωμῶ νὰ ἰδῷ τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀγαπητῆς μου Βίγλας) Μικρὸν Μηχανικὸν (ἐλήθησαν αἱ 3 δραχμαὶ) Κόδρον ([EE] διὰ τὴν περὶ τοῦ «Ὀβέλλου» ἐπιστολῆς σου) Μελαγχροῖνην Ἑλληνίδα (τὴν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν πληροφορίαν

θὰ περιορίσω εἰς ἄπονον ἀποσπᾶν, δὲ εἰ ἀκούῃ τὸ ἔθῃν ψευδώνυμον) Ταριατῶν τῆς Ταρσακῶνης, Ἑλληνοκλῶν Ἐδαρος (εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, δι' ἀνευπονοίας περιμένω νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ μου γράψῃ) Ἀνθινον Στέφανον, Θαρραλέον Λαγῶν, Ὀρφέα, Πῶς - μὲ - λένε (σοῦ ἔστειλα τὸ Δελτικὸν καὶ σ' εὐχαρίστησῃ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας) Πηνελόπης τῆς Ἐρμού (ἐκείνη ἡ συλλογὴ τῶν ποιημάτων ποῦ μου ἔστειλες μοῦ ἔπρεσεν ἀρετῶς νὰ καταγίνεσθαι ἐλπίζω ἀπὸ σὲ πολλά...) Ἀταθδριον Ροδου (πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς; ἐλπίζω, δι' ἂρ' οὐ ἀναγνωρίσῃς τὸσον τὴν χρησιμότητα τῆς Ἀλληγορίας, εἰς τὸ ἔθῃς δὲ εἶσαι τακτικώτερος, μεθ' ἅλα τὰ μαθήματα) Θαλασσινὸν Ζωγράφον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Δεκεμβρίου θύνασκω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι ἄσους ἀπέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἰανουαρίου.

Ὁ κέρτης τῶν ἄσους, εἰς τὸ ὅποιον δέον νὰ γράψῃς τὰς λύσεις των εἰς διαρκῶς ἰσομετρίας, καλῶς εἶναι τὸ Γραφεῖόν μας εἰς ψευδώνυμον, ὡς ἔστειλες περὶ τὸ 7 φύλλον καὶ εἰστέτα ἢ 1

708 Λεξιγρῖφος

Ἐῖμα θράμβου, ἀρητιχὸν καὶ πρῆσιν ἐνώνεας, Καὶ πάλιν ἀσιατικὴν ἀμείωσιν πανεράνεας.

709. Στοιχειόγρῖφος

Ποῦλὶ εἶμαι, καὶ ποῦλὶ θι εἶμαι πάλι, Ἄν μ' ἀλλῆθες τὸ λαμῶ καὶ τὸ κεφάλι.

710. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶνε σαφῆς, δούτυχος Καὶ σοῦ κινεῖ τῆ λυπῆ Μὲ βλέπεις δι' σπάνια Ἀπὸ τὸ γεῦμα λάπας, Ἄν τῶν γραμμάτων μὲ φερά Τοῦ μεταβῆλῃς τῆ σφειρά.

711. Πυραμῖς

+ Οἱ σκαροὶ ἀποτελοῦν ἡῖσον ἑλληνικῶν. + = Ὅρος. + = Ἀδοσκαρῶν + = Χωρίον τῆς Ἑλλάδος ἐνδοξόν.

712. Ἀπορία

Πέντε ἄνθρωποι ἐπῆγαν εἰς αἰὶον συναναστρόφῃ καὶ ἐκέρδιον, παύσαντες αὐτὸ μῆρον, ἀπὸ δέκα δραχμῶν ὁ καθένας. Πῶς ἔγινεν αὐτὸ; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Χ. Πολιῶου [E]

713-714. Μεταμορφώσεως

1. - Ὁ Ἰππος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Λέων. 2. - Ὁ Ρένγος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κάπρος.

715-718. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων, μετὰ Μαθητικῶν Γράμματων.

- 1. Ὁ χρόνος πάντα δαμάσει. 2. Ρῖκα πολλῶν κακῶν ἡ ἀμάθεια. 3. Τὸν Θεὸν φοβῶ, αἴθου τοῦς πρεσβύτας. 4. Οἱ Λοκοῖ ὡς αἴτιοι τοῦ δευτέρου Ἰερῶς πολέμου θεωροῦνται.

Τῆ ἀνταλλαγὴ δὲ ἐνὸς γράμματος ἐκάστου τῶν κεκρυμμένων ζώων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσιν ἄλλας πᾶσαι λέξεις. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τακτινοῦ Ἰου [E]

719. Φωνηεντόλιπον

τ-λκνζ-σ-φ-σφ-σφ. Ἐστὴν ὑπὸ Μιχαὴλ Παροσκίτη

720. Γρίφος

Δαΐ, δεΐ, μα ο λαν λαν ο θάνου. Δεΐ, δεΐ, Η λαν Τ λαν λαν ο θάνου. λαν λαν ο θάνου. Δαΐ, δεΐ, μα ο λαν λαν ο θάνου. Δεΐ, δεΐ, Η λαν Τ λαν λαν ο θάνου. λαν λαν ο θάνου. Δαΐ, δεΐ, μα ο λαν λαν ο θάνου. Δεΐ, δεΐ, Η λαν Τ λαν λαν ο θάνου. λαν λαν ο θάνου.